

Arrest

nr. 338 509 van 22 december 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. ESHAGHZEY
Amerikalei 137
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 6 juni 2025 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 juli 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. ESHAGHZEY en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaten C. DECORDER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 november 2022 treedt verzoeker in Turkije in het huwelijk met een vrouw met de Belgische nationaliteit.

1.2. Op 18 september 2024 dient verzoeker bij de Belgische ambassade in Istanboel, Turkije, een (tweede) aanvraag in voor de afgifte van een visum lang verblijf (type D), om zijn Belgische echtgenote te vervoegen in België. Op 26 januari 2024 wordt akkoord gegaan met de afgifte van het gevraagde visum.

1.3. In België wordt verzoeker op 3 mei 2024 in het bezit gesteld van de elektronische F-kaart.

1.4. Op 6 juni 2025 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie om een einde te stellen aan verzoekers recht op verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

[...]

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht nadat hem in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 een visum gezinshereniging werd toegekend. Hij werd op 12.03.2024 in het bezit gesteld van een bijlage 15 en op 03.05.2024 van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als echtgenoot van de Belgische [H. F.] [...] met wie hij zich vestigde.

Op 27.02.2025 ontving DVZ van de stad Sint-Niklaas de melding dat betrokkene en de referentiepersoon niet meer woonachtig waren op hetzelfde adres. Uit het Rijksregister blijkt effectief dat hij op 19.02.2025 werd ingeschreven op een afzonderlijk adres. Op 24.03.2025 meldde de PZ Sint-Niklaas dat mevrouw [H.] klacht had ingediend lastens betrokkene wegens een vermeend schijnhuwelijk. Betrokkene zou op 08.02.2025 de echtelijke woning hebben verlaten en heeft enkele dagen later al zijn spullen opgehaald. De financiële bijdrage zou aan de oorsprong van de ruzie liggen. Op 14.05.2025 ontving DVZ een verzoek van het parket van Oost-Vlaanderen voor een verblijfshistoriek van betrokkene omdat zij een opsporingsonderzoek hebben opgestart (referte: [...]) wegens vermeend schijnhuwelijk.

Naar aanleiding van de eerste melding van Sint-Niklaas werd betrokkene op 07.03.2025 verzocht om zijn persoonlijke situatie te duiden omdat bleek dat hij niet langer met zijn Belgische echtgenote gevestigd was. Betrokkene repliceert via zijn advocaat dat hij "wat relatieproblemen heeft met zijn echtgenote maar (dat) hij hoopt dat dit nog goed komt". Mevrouw zou zwanger zijn van hun kind, wat hij staft aan de hand van een foto van een MacBook-scherf waarop een zwangerschapsattest staat afgebeeld met datum 27.01.2025. Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). In casu toont betrokkene met de door hem overgemaakte stukken niet aan dat er nog sprake zou zijn van een minimum aan relatie met de referentiepersoon sedert hij op 19.02.2025 werd ingeschreven op een ander adres. Van de voorgelegde foto van de MacBook met afbeelding van het zwangerschapsattest kan niet vastgesteld worden wanneer of in welke omstandigheden ze werd genomen. Deze kan dus evengoed zijn genomen vooraleer betrokkene de gezinswoning verliet. Het feit dat mevrouw [H.] thans een kind verwacht, waarvan betrokkene de vermoedelijke vader is, impliceert niet dat er thans nog sprake zou zijn van een relatie tussen betrokkene en zijn Belgische echtgenote. Verder stelt betrokkene wel dat er wat relatieproblemen zijn en dat hij hoopt dat het nog goed komt, maar maakt hij geen enkel stuk over waaruit kan blijken dat hij, sinds hij op 19.02.2025 op een afzonderlijk adres werd ingeschreven nog op één of andere manier contact heeft gehad met zijn echtgenote of dat ze samen stappen hebben ondernomen om hun relatieproblemen op te lossen (sessies bij een relatietherapeut, gesprekken bij een godsdienstig figuur, overleg van betrokkenes advocaat met de advocaat van de tegenpartij of met mevrouw [H.] zelf, ...). Van personen die streven naar een herstel van de relatie mag verwacht worden dat er meer en meer overtuigende stukken worden overgemaakt dan een ongedateerde foto van een MacBook. Tot slot heeft mevrouw [H.] klaarblijkelijk ook nog niet aan het parket laten weten dat de relatie werd hersteld, nu het parket op 14.05.2025 om inlichtingen verzocht in het kader van een opsporingsonderzoek na een klacht schijnhuwelijk van mevrouw.

Gelet op het voorgaande is het niet onredelijk te concluderen dat er minstens sedert 19.02.2025 geen sprake meer is van het vereiste minimum aan relatie tussen de echtelieden. Er is geen gezamenlijke vestiging meer sedert dan.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 07.03.2025 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Aanvankelijk trachtte de stad Sint-Niklaas onze brief per aangetekende zending te versturen, doch zonder succes. Uiteindelijk kon betrokkene per e-mail nog in kennis gesteld worden van onze brief op 29.04.2025. Zijn advocaat maakte de volgende stukken over:

- Mail advocaat*
- Inventaris der stukken*
- Deeltijdse arbeidsovereenkomst met LIDL + wijziging wekelijkse arbeidsduur*
- Bewijzen volgen taallessen + inschrijvingsformulier bijkomende lessen*
- Foto schermafbeelding MacBook zwangerschapsattest dd. 27.01.2025*

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Er werden na 05.05.2025 geen nieuwe stukken meer overgemaakt.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen zoals voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 dient het volgende te worden opgemerkt:

Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1e lid, 1° van de wet van 15.12.1980. Het huwelijk werd afgesloten op 11.11.2022. Betrokkene diende op basis daarvan een aanvraag gezinshereniging in. Het koppel woont niet meer feitelijk samen sinds 19.02.2025. Zoals hierboven werd uiteengezet is het redelijk te stellen dat er sedert dan geen sprake meer is van een minimum aan relatie tussen betrokkene en referentiepersoon. Betrokkenen zijn dus geenszins 3 jaar gezamenlijk gevestigd geweest. (arrest RVV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RvV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer "het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)".) De gezinshereniging blijkt achterhaald te zijn.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 1e lid, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 1e lid, 4° eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene voldoet dus aan geen der uitzonderingsregimes voorzien in artikel 42quater, §4 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene werd op 09.02.2024 te Sint-Niklaas ingeschreven, nu dus iet meer dan één jaar geleden. Hij verblijft dus nog maar zeer kort in België.

Voor zijnkomst naar België verbleef hij in Turkije waar hij een verblijfsvergunning had (cf. visumaanvraag van 17.02.2023). Het ging om een verblijfsvergunning van korte duur, afgeleverd voor een periode van 28.12.2022 tot 23.12.2023. Het verblijfstatuut van betrokkene kan niet van de verblijfstitel worden afgeleid. Het paspoort met nr. [...] werd afgegeven op het Afghaans consulaat van een niet nader te bepalen locatie. Er kan dus wel aangenomen worden dat betrokkene Afghanistan al een tijdje heeft verlaten. In welke omstandigheden dat is gebeurd, blijkt niet uit het dossier. In welke mate hij nog banden heeft met Afghanistan of met Turkije, wordt niet door betrokkene uiteengezet. Hij laat geen elementen daaromtrent gelden. Er kan dan ook redelijkerwijs aangenomen worden dat zijn banden met deze twee landen niet van die aard zijn dat ze een tegenindicatie kunnen vormen voor het nemen van de huidige beslissing.

Betrokkene is tewerkgesteld voor LIDL als winkelbediende. Het is zonder meer positief dat hij aan de Belgische arbeidsmarkt participeert. Uit de door betrokkene voorgelegde stukken kan echter niet vastgesteld worden hoeveel netto inkomsten hij precies uit deze tewerkstelling verkrijgt. Hij is deeltijds tewerkgesteld a rato van 28u per week. Zijn aanvankelijk maandloon van 1.546,09 euro werd a rato aangepast aan zijn nieuwe tewerkstellingsbreuk (van 24 naar 28u / week), wat op een brutoloon van ongeveer 1.804 euro zou moeten gaan. Het gaat hier om een bescheiden loon waar wellicht nog een deel sociale bijdragen en bedrijfsvoorheffing van moeten worden afgetrokken. Gelet op de zeer korte verblijfsduur van betrokkene in België, het gebrek aan elementen die wijze op zijn integratie op sociaal en cultureel vlak (infra), het gebrek aan gezinsbanden met in België verblijvende personen (infra) en het bescheiden inkomen van betrokken volstaat deze tewerkstelling niet om zijn verblijfsrecht te behouden. Indien betrokkene meent dat hij op basis

van zijn tewerkstelling toch een verblijfsrecht kan claimen, dan staat het hem vrij daartoe een verblijfsaanvraag in te dienen. Deze beslissing belet hem dat niet.

Wat de door betrokkene voorgelegde attesten inzake gevolgde taallessen betreft alsook de inschrijvingen voor bijkomende lessen: het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven, waardoor Nederlandse lessen trouwens deel uitmaken van het verplichte inburgeringstraject. Betrokkene toont met deze attesten niet aan dat hij geïntegreerd is in die mate dat het de beëindiging van zijn verblijfsrecht in de weg kan staan.

Wat betrokkenes gezinssituatie betreft hebben we hierboven reeds uiteengezet dat er niet uit het dossier kan blijken dat er sedert betrokkene de gezinswoning verliet op 19.02.2025 nog sprake zou zijn van een minimum aan relatie met mevrouw [H.]. Betrokkene maakt ook geen gewag van andere personen waarmee hij een beschermenswaardig gezinsleven zou hebben. Hij staat thans ingeschreven bij een man, maar hoe hij zich tegenover die man verhoudt, wordt door hem niet geduid. Hoe dan ook, uit het enkel feit dat betrokkene bij een persoon staat ingeschreven volgt niet dat er ook sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven met die persoon. Ze kunnen even goed samenwonen om betrokkene de mogelijkheid te geven een geschikte woonst te vinden na de relatiebreuk of om de kosten voor huisvesting en nutsvoorzieningen te delen. Van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België is geen sprake.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en tweede middel – die omwille van hun verknochtheid samen worden behandeld – de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

“1.

[...]

Aangezien de eerste bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te zijn.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen moet vermelden, bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dat gelet op de geschetste feitelijke en procedurele omstandigheden de bestreden beslissing onvoldoende maar ook verkeerdelijk wordt gemotiveerd.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN EN VOORGAANDEN en de inhoud hiervan onder dit eerste middel als hernomen dient te worden beschouwd.

2.

DVZ haalt ter motivatie van de bestreden beslissing verkeerdelijk het volgende aan:

[...]

Verzoeker en zijn echtgenote hebben sinds zijn inschrijving op een ander adres meervoudige verschillende contacten gehad met met elkaar. Dit digitaal (telefonisch en via whatsapp) maar ook fysiek. (stuk 4) Er is dus wel sprake van een minimum aan relatie tussen verzoeker en diens echtgenote. Dit wordt ook bevestigd door de echtgenote van verzoeker in een schriftelijke verklaring waarin ze vermeldt dat ze de relatie opnieuw een kans wensen te geven en dat ze hiervoor verschillende contacten hebben gehad. Dat ze ook de verklaring bij de politie wegens schijnhuwelijk uit woede had gedaan maar dat dit niet klopte. (stuk 5)

Er werd aan DVZ meegedeeld dat ze slechts relatieproblemen hadden en dat dit de reden was waarom hij van adres was veranderd. Voorts werd er ook aangehaald dat zijn echtgenote zwanger was. Men kan er dan redelijkheid vanuit gaan dat er in geval van relatieproblemen en een zwangerschap er contacten onderling zullen zijn.

Verzoeker en diens echtgenote zijn nog steeds getrouwd en er zijn contacten met elkaar. Enkel en alleen het feit dat ze apart wonen doet geen afbreuk aan het feit dat ze nog een relatie hebben. De RVV besliste in eerder rechtspraak dat wanneer het verblijf van een derdelander met een statische belg werd toegekend op grond van het huwelijk, aan het verblijf enkel een einde kan worden gesteld wanneer het huwelijk nietig wordt

verklaard of wordt ontbonden bijgevolg niet wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is (RVV 26 april 2022 nr. 271.913.)

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd en dient vernietigd vernietigd te worden.

[...]

De bestreden beslissing is strijdig met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Door het nemen van de bestreden beslissing maakt de Belgische staat een inbreuk op de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De door verzoeker ingeroepen zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002; zie Arrest RVV nr. 15.753 van 10 september 2008 in de zaak RvV XII).

Op 30 april 2025 had verzoeker per email van de gemeente bericht gekregen dat een onderzoek doet naar zijn verblijfsrecht en dat ze hierover een brief hebben gestuurd in maart maar hierover geen reactie hadden ontvangen.

Er werd vermeld dat als verzoeker nog wenst te reageren, dit dringend te doen. Verzoeker had de aangetekende brief nooit ontvangen. (stuk 9) Naar aanleiding van de e-mail en het verzoek om dit dringend te doen aangezien de vooropgestelde termijn van 30 dagen al verstreken was, werden de documenten waarover hij op dat moment beschikte snel overgemaakt. Hij stond er niet bij stil om ook de whatsappgesprekken die ze nog hadden via whatsapp en waarvan eigenlijk een groot deel automatisch was gewist omwille van de timer die op de berichten was gezet, over te maken. Deze waren bovendien ook niet in het Nederlands opgesteld. Indien hij het belang hiervan had ingezien, waren deze ook zeker overgemaakt.

Het is aan DVZ om bij vragen of bedenkingen contact op te nemen met verzoeker voor extra toelichting. Dit werd niet gedaan. Noch in kader van zijn relatie met zijn echtgenote, noch in kader van zijn verblijfssituatie in Turkije. Het is aan de overheid om zich op afdoende wijze te informeren over alle relevante elementen. Men kan er dus vanuit gaan dat indien ze vragen zouden hebben, het een kleine moeite is om hierover contact op te nemen.

Wat trouwens de verblijfssituatie van verzoeker betreft klopt het dat hij ondertussen meer dan 1 jaar in België is. Op 15 jarige leeftijd was verzoeker met zijn ouders en siblings naar Turkije verhuisd. Zijn vader had een aantal jaar voordien een woning gekocht in Turkije en op basis daarvan had zijn gezin (echtgenote en minderjarige kinderen) mee verblijfsrecht gekregen. Dit betrof echter een tijdelijk verblijfsrecht dat elk jaar met een periode van 1 jaar werd verlengd. Ze zijn sinds aankomst in Turkije nooit meer teruggekeerd naar Afghanistan omdat zijn vader ook politieke problemen had in het land van herkomst. Sinds zijn aankomst in België is zijn laatste verblijfskaart bovendien niet meer verlengd waardoor hij geen verblijfsrecht meer heeft in Turkije. Gelet op het feit dat hij ondertussen meerderjarig en getrouwd is, kan zij zich ook niet meer voegen bij zijn ouders in Turkije. (stuk 10)

Gelet op het feit dat al zijn familiebanden in Turkije zijn en hij al meer dan 10 jaar niet meer naar Afghanistan is geweest en ook niet meer kan terugkeren gelet op de politieke problemen van zijn vader, het inhumaan is om hem terug te sturen. Hij kan niet meer naar Turkije gelet op het verval van zijn verblijfsrecht, maar heeft ook geen banden meer met Afghanistan, noch enige netwerk daar..

DVZ was op de hoogte van het feit dat verzoeker al een lange tijd in Turkije heeft gewoond en al lang niet meer naar Afghanistan is geweest en daar ook dus geen netwerk heeft. Het is dus absoluut niet redelijk om zijn verblijfskaart in deze omstandigheid in te trekken.

Daarnaast is verzoeker goed ingeburgerd in België. Hij heeft sinds zijn aankomst altijd gewerkt. Hij heeft momenteel een contract van onbepaalde duurtijd bij de Lidl voor 36 uur. Daarnaast heeft hij goede contacten met de collega's en heeft hij verschillende taallessen gevolgd om zijn inburgering te bevorderen.

Het is duidelijk dat DVZ niet redelijk en zorgvuldig heeft gehandeld bij het nemen van de bestreden beslissing."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de juridische als de feitelijke overwegingen kent, zodat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

2.3. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de bestreden beslissing, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de relevante bepalingen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet waarvan toepassing wordt gemaakt in de bestreden beslissing en die luiden als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. [...]

§ 3. [...]

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

2.5. In de bestreden beslissing wordt verzoekers recht op verblijf van meer dan drie maanden beëindigd met toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet en omdat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging van verzoeker met zijn Belgische echtgenote. Nog stelt verweerder vast dat in het geval van verzoeker niet blijkt dat een van de uitzonderingssituaties van artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet toepassing vindt. Evenmin zag verweerder zogenaamde humanitaire elementen zoals bedoeld in § 1, derde lid van dit wetsartikel die eraan in de weg staan dat verzoekers verblijfsrecht wordt beëindigd. Dit alles wordt concreet toegelicht.

2.6. De Raad gaat allereerst in op verzoekers kritiek dat hij, voor het nemen van de bestreden beslissing, onvoldoende in de mogelijkheid werd gesteld om zijn standpunt naar voor te brengen inzake een beëindiging van zijn verblijfsrecht.

Verzoeker betoogt dat hij op 30 april 2025 per mail bericht kreeg van de gemeente dat een onderzoek werd gevoerd naar zijn verblijfsrecht, dat ze hem hierover reeds een brief hadden gestuurd waarop hij niet had gereageerd en dat indien hij alsnog wenste te reageren hij dit dringend diende te doen. Hij stelt dat hij de brief die hem initieel aangetekend werd verstuurd nooit heeft ontvangen. Nog stelt hij dat hij de documenten waarover hij op dat ogenblik beschikte snel heeft overgemaakt en hij er niet bij stil stond om ook de Whatsappberichten – die hij thans voor het eerst voorlegt in het kader van de huidige beroepsprocedure – over te maken. Het kwam volgens hem verweerder toe om bij vragen of bedenkingen contact op te nemen met hem voor extra toelichting. Hij geeft aan dat onterecht bij hem geen verdere navraag werd gedaan inzake de relatie met zijn echtgenote en inzake zijn verblijfssituatie in Turkije.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat bij schrijven van 7 maart 2025 verzoeker ervan in kennis werd gesteld dat een onderzoek werd gevoerd naar het al dan niet behouden van zijn verblijfsrecht, omdat hij niet langer gezamenlijk was gevestigd met zijn Belgische echtgenote. Hij werd verzocht binnen de 30 dagen desgevallend het bewijs voor te leggen dat hij zich in een schrijnende situatie bevindt, met name dat hij slachtoffer was van geweld tijdens het huwelijk, van geweld binnen de familie of van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek alsook bewijzen van eventuele humanitaire elementen overeenkomstig artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Dit schrijven werd verzoeker aangetekend verzonden op zijn nieuwe verblijfsadres sinds 19 februari 2025. Nog blijkt uit het administratief dossier dat deze aangetekende zending op 12 maart 2025 door Bpost werd aangeboden op verzoekers adres en bericht werd nagelaten. Op 28 maart 2025 werd dit schrijven door Bpost teruggezonden naar de afzender, omdat het niet werd afgehaald door verzoeker. Hoewel het dus op zich klopt dat verzoeker dit schrijven niet heeft ontvangen, is dit evenwel geheel aan zijn eigen nalaten te wijten, doordat hij – ondanks het bericht in zijn brievenbus – naliet het hem gerichte aangetekende schrijven af te halen.

Verder moet worden vastgesteld dat verzoeker erkent dat hij op 30 april 2025 via de gemeente alsnog kennis kreeg van het schrijven van verweerder inzake het gevoerde onderzoek naar het behoud van zijn verblijfsrecht omdat hij niet langer samenleeft met zijn echtgenote. De bestreden beslissing werd vervolgens pas op 6 juni 2025 genomen, waardoor verzoeker nog steeds ruim een maand de tijd heeft gehad om alle volgens hem nuttige stukken inzake een mogelijke beëindiging van zijn verblijfsrecht over te maken. Verzoeker kan aldus niet dienstig voorhouden dat hij niet of onvoldoende de tijd kreeg om de nodige stukken te verzamelen en voor te leggen. Zoals verzoeker bovendien zelf aangeeft, maakte hij op 2 mei 2025 via zijn advocaat verschillende bewijzen over aan het bestuur. Verzoekers advocaat kon hem zodoende ook helpen bij het beoordelen welke stukken nuttig konden zijn. Met zijn betoog dat hij op dat ogenblik niet stil stond bij het mogelijke belang om bepaalde stukken voor te leggen, toont hij nog geen onzorgvuldig handelen van het bestuur aan. Nu verzoeker werd gewezen op de mogelijke beëindiging van zijn verblijfsrecht omdat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging met zijn echtgenote diende hij het belang te hebben beseft van het voorleggen van stukken die konden getuigen van het tegendeel of van een blijvende relatie met zijn echtgenote. Verzoeker werd in het hem gerichte schrijven ook concreet gewezen op de humanitaire elementen waarmee overeenkomstig artikel 42quater § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet rekening dient te worden gehouden, met name de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in België en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Aldus werd hij wel degelijk ook concreet uitgenodigd eventuele stukken voor te leggen inzake zijn gezinssituatie en (het ontbreken van) de banden met zijn land(en) van oorsprong.

Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker niet worden gevolgd als zou verweerder hem onterecht niet hebben gehoord of onterecht bij hem niet de nodige inlichtingen hebben opgevraagd.

2.7. Verzoeker betoogt verder dat enkel een einde kan worden gesteld aan zijn verblijf wanneer zijn huwelijk is ontbonden of nietig verklaard. Hij benadrukt dat hij en zijn echtgenote nog steeds zijn gehuwd. Dit betoog kan niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot wat verzoeker tracht voor te houden, kan – op grond van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet – bij een huwelijk met een statische Belg binnen de eerste 5 jaar niet enkel een einde worden gesteld aan het verblijfsrecht in geval van ontbinding van dat

huwelijk maar ook indien er geen gezamenlijke vestiging meer is. Deze laatste hypothese staat los van het al dan niet bestaan van een huwelijk vermits het verblijfsrecht van de betrokken vreemdeling net wordt erkend omdat hij de gezinshereniger vergezelt of vervoegt (RvS 1 juli 2024, nr. 260.350).

2.8. Verzoeker betwist verder de beoordeling in de bestreden beslissing dat er niet langer sprake is van een gezamenlijke vestiging met zijn echtgenote in België, die luidt als volgt:

“Op 27.02.2025 ontving DVZ van de stad Sint-Niklaas de melding dat betrokkene en de referentiepersoon niet meer woonachtig waren op hetzelfde adres. Uit het Rijksregister blijkt effectief dat hij op 19.02.2025 werd ingeschreven op een afzonderlijk adres. Op 24.03.2025 meldde de PZ Sint-Niklaas dat mevrouw [H.] klacht had ingediend lastens betrokkene wegens een vermeend schijnhuwelijk. Betrokkene zou op 08.02.2025 de echtelijke woning hebben verlaten en heeft enkele dagen later al zijn spullen opgehaald. De financiële bijdrage zou aan de oorsprong van de ruzie liggen. Op 14.05.2025 ontving DVZ een verzoek van het parket van Oost-Vlaanderen voor een verblijfshistoriek van betrokkene omdat zij een opsporingsonderzoek hebben opgestart (referte: [...]) wegens vermeend schijnhuwelijk.

Naar aanleiding van de eerste melding van Sint-Niklaas werd betrokkene op 07.03.2025 verzocht om zijn persoonlijke situatie te duiden omdat bleek dat hij niet langer met zijn Belgische echtgenote gevestigd was. Betrokkene repliceert via zijn advocaat dat hij “wat relatieproblemen heeft met zijn echtgenote maar (dat) hij hoopt dat dit nog goed komt”. Mevrouw zou zwanger zijn van hun kind, wat hij staft aan de hand van een foto van een MacBook-scherm waarop een zwangerschapsattest staat afgebeeld met datum 27.01.2025. Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). In casu toont betrokkene met de door hem overgemaakte stukken niet aan dat er nog sprake zou zijn van een minimum aan relatie met de referentiepersoon sedert hij op 19.02.2025 werd ingeschreven op een ander adres. Van de voorgelegde foto van de MacBook met afbeelding van het zwangerschapsattest kan niet vastgesteld worden wanneer of in welke omstandigheden ze werd genomen. Deze kan dus evengoed zijn genomen vooraleer betrokkene de gezinswoning verliet. Het feit dat mevrouw [H.] thans een kind verwacht, waarvan betrokkene de vermoedelijke vader is, impliceert niet dat er thans nog sprake zou zijn van een relatie tussen betrokkene en zijn Belgische echtgenote. Verder stelt betrokkene wel dat er wat relatieproblemen zijn en dat hij hoopt dat het nog goed komt, maar maakt hij geen enkel stuk over waaruit kan blijken dat hij, sinds hij op 19.02.2025 op een afzonderlijk adres werd ingeschreven nog op één of andere manier contact heeft gehad met zijn echtgenote of dat ze samen stappen hebben ondernomen om hun relatieproblemen op te lossen (sessies bij een relatietherapeut, gesprekken bij een godsdienstig figuur, overleg van betrokkenes advocaat met de advocaat van de tegenpartij of met mevrouw [H.] zelf, ...). Van personen die streven naar een herstel van de relatie mag verwacht worden dat er meer en meer overtuigende stukken worden overgemaakt dan een ongedateerde foto van een MacBook. Tot slot heeft mevrouw [H.] klaarblijkelijk ook nog niet aan het parket laten weten dat de relatie werd hersteld, nu het parket op 14.05.2025 om inlichtingen verzocht in het kader van een opsporingsonderzoek na een klacht schijnhuwelijk van mevrouw.

Gelet op het voorgaande is het niet onredelijk te concluderen dat er minstens sedert 19.02.2025 geen sprake meer is van het vereiste minimum aan relatie tussen de echtelieden. Er is geen gezamenlijke vestiging meer sedert dan.”

Zoals verweerder correct heeft aangegeven vereist de “gezamenlijke vestiging” van een vreemdeling die is gehuwd met een Belgische onderdaan, overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten en een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe op zich niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407; zie ook *Parl.St.* Kamer, nr. 51 2845/001, 52).

Verzoeker betoogt dat hij en zijn echtgenote sinds zijn inschrijving op een ander adres contacten zijn blijven onderhouden, zowel via telefoon en Whatsapp als fysiek. Hiervoor verwijst hij naar een stuk 4 bij zijn verzoekschrift. Dit betreffen Whatsapp-berichten tussen hem en zijn echtgenote (met vertaling). Aldus stelt hij dat er wel degelijk nog sprake is van een minimum aan relatie tussen hem en zijn echtgenote, ondanks de aparte woonst. Dit wordt volgens hem bevestigd in een schriftelijke verklaring van zijn echtgenote, waarin ze stelt de relatie nog een kans te willen geven en haar klacht wegens schijnhuwelijk te willen intrekken. Deze verklaring wordt onder stuk 5 bij zijn verzoekschrift gevoegd.

In dit verband moet de Raad echter vaststellen dat verzoeker noch de Whatsapp-berichten noch de brief van zijn echtgenote heeft voorgelegd aan het bestuur in het kader van het horen voor het nemen van de bestreden beslissing. De brief van zijn echtgenote is bovendien niet gedateerd. In zijn feitenrelaas stelt verzoeker zelf dat deze brief dateert van 21 juni 2024, ofwel van na het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat verweerder kennis had of diende te hebben van deze stukken bij het nemen van de bestreden beslissing, zodat het hem ook niet kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben

gehouden. Het is ook niet aan de Raad optredend als annulatierechter om deze stukken in de plaats van het bevoegde bestuur te beoordelen.

Verzoeker betoogt nog dat hij verweerder had ingelicht dat er slechts sprake was van relatieproblemen en dat zijn echtgenote zwanger was, en dit er redelijkerwijze op wijst dat er nog steeds onderlinge contacten zijn. Deze verklaringen van verzoeker, en het voorgelegde attest van zwangerschap van zijn echtgenote, zijn echter in rekening gebracht door verweerder. Verweerder stelde echter vast dat hiermee niet het bewijs worden geleverd dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog sprake was van een minimum aan relatie en heeft ook concreet de motieven geduid waarom hij dit standpunt inneemt. Zo wees hij er op dat, na de zwangerschap, verzoeker na onderlinge ruzie(s) op een afzonderlijk adres is gaan wonen en de echtgenote een klacht wegens schijnhuwelijk indiende. Nog stelde hij vast dat verzoeker geen stukken kon voorleggen die erop wezen dat er, nadat hij op een ander adres was gaan wonen, nog sprake was van een minimum aan relatie of dat hij nog op één of andere manier contact heeft gehad met zijn echtgenote of dat ze samen stappen hebben ondernomen om hun relatieproblemen op te lossen. Verweerder wees er ten slotte op dat hij op 14 mei 2025 nog een vraag kreeg van het parket om inlichtingen in het kader van een opsporingsonderzoek na de klacht wegens schijnhuwelijk van de echtgenote, waaruit blijkt dat deze klacht dus nog niet was ingetrokken. Verzoeker gaat niet concreet in op deze gedane beoordeling en toont niet aan dat in de gegeven omstandigheden, en gelet op de door hem in het kader van de uitoefening van het hoorrecht voorgelegde stukken, verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn vaststelling is gekomen dat niet kon blijken dat er nog sprake was van een gezamenlijke vestiging van de echtgenoten.

2.9. Verzoeker geeft verder niet aan de beoordeling te betwisten dat hij niet valt onder een van de uitzonderingsgevallen van artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet. De motieven hieromtrent blijven overeind.

2.10. Daarnaast blijkt uit een simpele lezing van de bestreden beslissing dat verweerder, overeenkomstig het bepaalde in artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, rekening heeft gehouden met de duur van het verblijf van verzoeker in België, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in België en de mate waarin hij nog banden heeft met zijn land van oorsprong. Hierbij hield verweerder rekening met de elementen uit het administratief dossier, waaronder de documenten die verzoeker had voorgelegd in kader van de uitoefening van het hoorrecht. Verweerder stelde vast dat geen concrete elementen spelen die zich verzetten tegen een beëindiging van verzoekers verblijfsrecht.

- Zo blijkt volgens verweerder geen leeftijdsgebonden probleem noch een medisch bezwaar dat een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg staat. Ook stelt hij vast dat verzoeker nog maar zeer kort in België verblijft. Door thans te stellen dat hij intussen meer dan 1 jaar in België verblijft, wordt geen afbreuk gedaan aan deze beoordeling.

- Inzake de banden met het land van oorsprong oordeelde verweerder als volgt:

“Voor zijn komst naar België verbleef hij in Turkije waar hij een verblijfsvergunning had (cf. visumaanvraag van 17.02.2023). Het ging om een verblijfsvergunning van korte duur, afgeleverd voor een periode van 28.12.2022 tot 23.12.2023. Het verblijfstatuut van betrokkene kan niet van de verblijfstitel worden afgeleid. Het paspoort met nr. [...] werd afgegeven op het Afghaans consulaat van een niet nader te bepalen locatie. Er kan dus wel aangenomen worden dat betrokkene Afghanistan al een tijdje heeft verlaten. In welke omstandigheden dat is gebeurd, blijkt niet uit het dossier. In welke mate hij nog banden heeft met Afghanistan of met Turkije, wordt niet door betrokkene uiteengezet. Hij laat geen elementen daaromtrent gelden. Er kan dan ook redelijkerwijs aangenomen worden dat zijn banden met deze twee landen niet van die aard zijn dat ze een tegenindicatie kunnen vormen voor het nemen van de huidige beslissing.”

Verzoeker legt thans uit dat hij sinds zijn 15 jaar met zijn familie in Turkije heeft verbleven. Hij stelt dat hij in Turkije slechts een tijdelijk verblijfsrecht genoot dat jaarlijks werd verlengd en dat hij noch naar Turkije (geen verblijfsrecht meer) noch naar Afghanistan (politieke problemen vader en geen (familie)banden meer) zou kunnen terugkeren, minstens dat zulks inhumaan zou zijn. In deze omstandigheden acht hij het onredelijk dat zijn verblijf wordt ingetrokken. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker hieromtrent in het kader van de uitoefening van het hoorrecht geen concrete elementen of stukken ter kennis bracht van verweerder, zodat het verweerder niet kan worden verweten hieromtrent bepaalde gegevens of stukken onterecht niet in rekening te hebben gebracht. In de gegeven omstandigheden toont hij het onzorgvuldig of kennelijk onredelijk karakter van de gedane beoordeling, op basis van de gekend zijnde gegevens van het administratief dossier, niet aan.

- Inzake verzoekers economische situatie en zijn sociale en culturele integratie in België oordeelde verweerder als volgt:

“Betrokkene is tewerkgesteld voor LIDL als winkelbediende. Het is zonder meer positief dat hij aan de Belgische arbeidsmarkt participeert. Uit de door betrokkene voorgelegde stukken kan echter niet vastgesteld worden hoeveel netto inkomsten hij precies uit deze tewerkstelling verkrijgt. Hij is deeltijds tewerkgesteld a rato van 28u per week. Zijn aanvankelijk maandloon van 1.546,09 euro werd a rato aangepast aan zijn nieuwe tewerkstellingsbreuk (van 24 naar 28u / week), wat op een brutoloon van ongeveer 1.804 euro zou moeten gaan. Het gaat hier om een bescheiden loon waar wellicht nog een deel sociale bijdragen en bedrijfsvoorheffing van moeten worden afgetrokken. Gelet op de zeer korte verblijfsduur van betrokkene in België, het gebrek aan elementen die wijze op zijn integratie op sociaal en cultureel vlak (infra), het gebrek aan gezinsbanden met in België verblijvende personen (infra) en het bescheiden inkomen van betrokkenen volstaat deze tewerkstelling niet om zijn verblijfsrecht te behouden. Indien betrokkene meent dat hij op basis van zijn tewerkstelling toch een verblijfsrecht kan claimen, dan staat het hem vrij daartoe een verblijfsaanvraag in te dienen. Deze beslissing belet hem dat niet.

Wat de door betrokkene voorgelegde attesten inzake gevolgde taallessen betreft alsook de inschrijvingen voor bijkomende lessen: het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven, waardoor Nederlandse lessen trouwens deel uitmaken van het verplichte inburgeringstraject. Betrokkene toont met deze attesten niet aan dat hij geïntegreerd is in die mate dat het de beëindiging van zijn verblijfsrecht in de weg kan staan.”

Verzoeker wijst thans op zijn goede inburgering in België, nu hij steeds heeft gewerkt, een arbeidscontract van onbepaalde duur kan voorleggen, goede contacten heeft met zijn collega's en taallessen heeft gevolgd. Deze elementen zijn echter in rekening gebracht in de bestreden beslissing. Verzoeker toont het onzorgvuldig of kennelijk onredelijk karakter van de hieromtrent gedane beoordeling niet aan.

De nieuwe stukken die hij thans in dit verband voorlegt, lagen bovendien niet reeds voor bij het bestuur. Zoals reeds werd aangegeven, kan verzoeker in het kader van de huidige beroepsprocedure niet dienstig verwijzen naar stukken die hij niet eerder voorlegde bij het bestuur.

- Inzake de gezinssituatie volstaat het te herhalen dat verzoeker het motief niet onderuit haalt dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet langer een minimum aan relatie bleek met zijn Belgische echtgenote.

2.11. In het licht van de voorgaande vaststellingen moet worden besloten dat verzoeker niet aantoonde dat de bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskennis van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

2.12. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend vijftienvijftig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS